

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 1ο / Τεύχος: 41 Πέμπτη 7 Ὀκτωβρίου 2024</p> <p style="text-align: center;">Μαρκιανοῦ & Μαρτυρίου μ/ρων, Ταβιθάς ἐλεήμονος (25ῆ Σεπτεμβρίου π. ἡμ.)</p>
---	--	---

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ

Λουκᾶ κεφ. η' 41-56

Καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκει. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου; ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγωγίου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας

ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει. Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἦ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτοῖς. ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Μετάφραση

Τότε ἦρθε κάποιος πού τὸν ἔλεγαν Ἰάειρο καὶ ἦταν ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς. Αὐτὸς ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάει στὸ σπίτι του, γιατί εἶχε μιὰ μοναχοκόρη δώδεκα χρόνων, πού ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Τὴν ὥρα πού ὁ Ἰησοῦς βάδιζε πρὸς τὸ σπίτι, τὰ πλήθη τὸν περιέβαλαν ἀσφυκτικά. Κάποια γυναῖκα, πού ὑπέφερε ἀπὸ αἱμορραγία δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ξοδέψει ὅλη τῆς τὴν περιουσία στοὺς γιατρούς, χωρὶς κανένα νὰ μπορέσει νὰ τὴν κάνει καλά, πῆγε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τὸ ρούχου του, κι ἀμέσως ἡ αἱμορραγία τῆς σταμάτησε. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ποιὸς μὲ ἄγγιξε;» Ἐνῶ ὅλοι ἀρνιούνταν, ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦταν μαζί του ἔλεγαν: «Διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι ἔχουν στριμωχτεῖ κοντά σου καὶ σὲ πιέζουν κι ἐσὺ λὲς ποιὸς μὲ ἄγγιξε;» Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶπε: «Κάποιος μὲ ἄγγιξε, γιατί ἐγὼ ἔνιωσα νὰ βγαίνει ἀπὸ μένα δύναμη». Μόλις ἡ γυναῖκα εἶδε ὅτι δὲν ξέφυγε τὴν προσοχή του, ἦρθε τρέμοντας κι ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο του εἶπε γιὰ ποιά αἰτία τὸν ἄγγιξε κι ὅτι εἶχε γιατρευτεῖ ἀμέσως. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε· πήγαινε στὸ καλό».

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμα μιλοῦσε, ἤρθε κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἄρχοντα τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ λέει: «Ἡ κόρη σου πέθανε· μὴν ἐνοχλεῖς πιά τὸ δάσκαλο». Ὄταν τὸ ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς του εἶπε: «Ἐσὺ μὴ φοβᾶσαι, μόνο πίστευε, καὶ θὰ σωθεῖ». Φτάνοντας στὸ σπίτι, δὲν ἄφησε κανέναν νὰ μπεῖ μέσα μαζί του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο, καθὼς καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ. Ὅλοι ἔκλαιγαν καὶ τὴ θρηνηλογοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς εἶπε: «Μὴν κλαῖτε· δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται». Ἐκεῖνοι τὸν περιγελοῦσαν, βέβαιοι πὼς εἶχε πεθάνει. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε δυνατὰ: «Κορίτσι, σήκω!» Τὸ πνεῦμα τῆς ἐπέστρεψε κι αὐτὴ ἀμέσως σηκώθηκε. Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάει. Οἱ γονεῖς τῆς ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς εἶπε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανέναν τί εἶχε γίνει.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πρὸς Γαλάτας Παύλου Ἐπιστολὴ Α' 11-19

Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτὸ οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. Ὄτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν. Ἐπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε· ἕτερον δὲ

τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

Μετάφραση

Πρέπει νὰ ξέρετε, ἀδελφοί μου, πῶς τὸ εὐαγγέλιο ποὺ σᾶς κήρυξα ἐγὼ δὲν προέρχεται ἀπὸ ἄνθρωπο. Γιατί κι ἐγὼ οὔτε τὸ παρέλαβα οὔτε τὸ διδάχτηκα ἀπὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ μοῦ τὸ ἀποκάλυψε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀσφαλῶς ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὴ διαγωγή μου ὅσον καιρὸ ἀνῆκα στὴν ἰουδαϊκὴ θρησκεία, ὅτι καταδίωκα μὲ πάθος τὴν ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν ἐξαφανίσω. Καὶ πρόκοβα στὸν ἰουδαϊσμὸ πῶς πολὺ ἀπὸ πολλοὺς συνομήλικους συμπατριῶτες μου, γιατί εἶχα μεγαλύτερο ζῆλο γιὰ τὶς προγονικὲς μου παραδόσεις. Ὁ Θεὸς ὅμως μὲ εἶχε ξεχωρίσει ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μάνας μου καὶ ἡ χάρις του μὲ εἶχε καλέσει νὰ τὸν ὑπηρετήσω. Ὅταν, λοιπόν, εὐδόκησε νὰ μοῦ ἀποκαλύψει τὸν Υἱὸ του γιὰ νὰ φέρω στοὺς ἔθνικοὺς τὸ χαρμόσυνο μήνυμα γι' αὐτόν, δὲ στηρίχτηκα σ' ἀνθρώπινες δυνάμεις, οὔτε ἀνέβηκα στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ δῶ ἐκεῖνους ποὺ ἦταν ἀπόστολοι πρὶν ἀπὸ μένα, ἀλλὰ ἔφυγα στὴν Ἀραβία, καὶ ὕστερα ξαναγύρισα στὴ Δαμασκὸ.

Ἐπειτα, μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια, ἀνέβηκα στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὸν Πέτρο, κι ἔμεινα κοντὰ του δεκαπέντε μέρες. Ἄλλον ἀπόστολο δὲν εἶδα, παρὰ τὸν Ἰάκωβο, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Κυρίου.

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ αὐτῆς τῆς Κυριακῆς ἔχει παρθεῖ ἀπὸ τὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Λουκᾶ Εὐαγγελίου. Σὲ αὐτὴν περιγράφονται δύο ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα τοῦ Κυρίου μας. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ θεραπεία τῆς αἱμορροοῦσης, μιᾶς γυναίκα δηλαδὴ ποὺ γιὰ πολλὰ χρόνια βασανιζόταν ἀπὸ αἱμορραγία. Τὸ

δεύτερο είναι ή ανάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, ἀρχισυναγώγου τῆς Καπερναοῦμ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε στὸν Κύριο γιὰ βοήθεια, λίγο πρὶν αὐτὴ πεθάνει.

Τὸ θαῦμα τῆς ἀνάστασης τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου γίνεται λίγο μετὰ ἀπὸ ἄλλα δύο μεγάλα θαύματα. Τὸ πρῶτο συμβαίνει ὅταν ὁ Κύριος διασχίζει μὲ τοὺς μαθητὲς του τὴν θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ κατευνάζει τὴν καταιγίδα. Τὸ δεύτερο εἶναι ή θεραπεία τῶν δαιμονισμένων στὰ Γάδαρα, ποὺ ἀναγνώσθηκε τὴν προηγούμενη Κυριακή. Τὰ τρία αὐτὰ θαύματα μαζί, μᾶς ἀποδεικνύουν τὴν Παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν κυριαρχία του σὲ ὅλη τὴν πλάση. Μὲ τὸ πρῶτο φαίνεται ή κυριαρχία του στὴ φύση, μὲ τὸ δεύτερο ή κυριαρχία του στοὺς δαίμονες καὶ τέλος, μὲ τὴν ἀνάσταση τῆς κόρης, ή κυριαρχία Του στὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο.

Ἔτσι, ὁποῖος ἔχει τὰ μάτια του καὶ τὰ αὐτιά του ἀνοιχτά, θὰ μπορέσει νὰ καταλάβει ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν ἓνας ἀπλὸς προφήτης, ὅπως πίστευαν κάποιοι, δὲν ἦταν φυσικὰ καὶ βλάσφημος ἢ ἁμαρτωλός, ὅπως τὸν συκοφαντοῦσαν οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ ἦταν καὶ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγία Τριάδος, ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καί, ὅταν τὸ πιστεύουμε αὐτό, οἱ εὐεργεσίες του εἶναι καὶ μεγάλες καὶ ἀτελείωτες. Αὐτὸ ζητοῦσε κι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅσο περπατοῦσε πάνω στὴ γῆ κι αὐτὸ ζητάει κι ἀπὸ τὸν Ἰάειρο, ὅταν ἔρχεται μπροστὰ του. Πιστεύει φυσικὰ ὁ Ἰάειρος. Μάλιστα, ἂν σκεφτοῦμε ὅτι εἶναι ἀρχισυναγώγος, ὑπεύθυνος δηλαδὴ στὴ συναγωγή στὴν Καπερναοῦμ, θὰ καταλάβουμε ὅτι ρισκάρει πάρα πολλὰ ἐρχόμενος μπροστὰ στὸν Κύριο. Καὶ μόνο αὐτό, λοιπόν, τὸ ὅτι βρίσκεται ἐκεῖ μπροστὰ στὸν Κύριο, εἶναι μιὰ πράξη πίστεως.

Δὲν φτάνει ὅμως τὸν ἑκατόνταρχο, τοῦ ὁποῖου τὸν δοῦλο θεράπευσε ὁ Κύριος. Δὲν φτάνει τὴν πίστη τῆς Χαναναίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν κόρη ἔβγαλε τὸ δαιμόνιο. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος θέλει νὰ τὸν βοηθήσει νὰ κάνει ἓνα βῆμα παραπάνω. Καὶ τοῦ δείχνει, μὲ ἓνα ἄλλο θαῦμα ποὺ γίνεται μπροστὰ του, μιὰ γυναικὰ τῆς ὁποίας ή πίστη εἶναι μεγαλύτερη καὶ πάλι ἀπὸ τὴ δική του.

Καθώς, λοιπόν, προχωροῦν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου καὶ ἐνῶ τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου εἶναι τόσο πολὺ, ποὺ δυσκολεύονται νὰ περπατήσουν, ὁ Κύριος σταματᾷ καὶ ρωτᾷ: «Ποιὸς με ἀγγίξει;». Ἀμέτρητοι ἄνθρωποι τὸν εἶχαν ἀγγίξει καθὼς περνοῦσε, Αὐτός, ὅμως, ψάχνει μία γυναῖκα, μία γυναῖκα τῆς ὁποίας ἡ πίστη εἶναι ἀνώτερη ἀπ’ τοῦ Ἰαείρου.

Ἐμφανίζεται μπροστὰ του ἡ αἰμορροῦσα καὶ περιγράφει τί ἔγινε. Διηγεῖται ὅτι ἔπασχε γιὰ δώδεκα χρόνια ἀπὸ αἰμορραγία καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τῇ γιαιτρέψει. Πίστευε ὅμως στὸν Κύριο καί, μάλιστα, με τόση θέρμη ποὺ σκεφτόταν ὅτι μόνο κι ἂν ἀγγίξει τὸν χιτῶνα του, θὰ γιαιτρευτεῖ. Κι ἔτσι ἔγινε. Γι’ αὐτὸ καὶ εἶπαμε ὅτι ἡ πίστη τῆς εἶναι δυνατότερη ἀπὸ τοῦ Ἰαείρου. Ὁ Ἰάειρος τοῦ εἶχε πρὶν λίγο ζητήσει νὰ ἔρθει στὸ σπίτι, γιὰ νὰ βάλει τὸ χέρι του ἐπάνω στὴν κόρη του, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ὁ λόγος του καὶ μόνο γιὰ νὰ γίνεи τὸ θαῦμα. Ὁ Κύριος με τὴν ἴαση τῆς αἰμορροῦσης τοῦ δείχνει αὐτὸ ἀκριβῶς, ὅτι ὅλα εἶναι δυνατὰ γιὰ τὸν Θεό, ἀρκεῖ νὰ πιστέψει μ’ ὅλη του τὴν καρδιά.

Ὅσο γίνονται αὐτά, ἔρχονται καὶ φέρνουν στὸν ἀρχισυνάγωγο τὰ νέα τοῦ θανάτου τῆς κόρης του. Ὁ Κύριος με τὸ ποὺ τὸ ἀκούει, τοῦ λέει: «Μὴν φοβᾶσαι! Πίστευε καὶ θὰ σωθεῖ» Μὴν χάνεις τὴν πίστη σου! Εἶδες τί συνέβη μόλις! Εἶδες ἓνα θαῦμα ζωντανό, ὁπότε μὴν ἀπελπίζεσαι. Ἔχε πίστη καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἀναλαμβάνω ἐγώ!

Καὶ πραγματικὰ ἔτσι ἔγινε. Τί κι ἂν τὸ κορίτσι εἶχε πεθάνει; Τί κι ἂν οἱ παρευρισκόμενοι περιγελοῦσαν τὸν Χριστὸ ποὺ τοὺς ἔλεγε ὅτι κοιμᾶται; Ἐφόσον τὸ διέταξε ὁ Κύριος ζωντανῶν καὶ νεκρῶν, τὸ πνεῦμα τῆς γύρισε πίσω. Ζήτησε, μάλιστα, ὁ Κύριος νὰ τῆς δώσουν καὶ νὰ φάει, γιὰ νὰ μὴν ἔχει κανεὶς ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι ὄντως ἀναστήθηκε.

Εἶδαμε τί μπορεῖ νὰ κάνει ἡ πίστη στὸν Θεό. Εἶδαμε τί θαυμάσια γίνονται, ὅταν ἐναποθέτουμε τὶς ἐλπίδες μας στὸν Κύριο. Ξέρει τί μᾶς χρειάζεται καὶ θὰ μᾶς τὸ δώσει με τὸν καλύτερο τρόπο, ἀρκεῖ νὰ πιστεύουμε σὲ Αὐτόν. Αὐτὸ λέει ὁ Κύριος στὸν Ἰάειρο, αὐτὸ λέει καὶ σὲ μᾶς μέσῳ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐλέγχει τὴν φύση, ἐλέγχει τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἐλέγχει τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο. Τί ἄλλη ἀπόδειξη χρειαζόμαστε γιὰ νὰ πιστέψουμε σὲ Αὐτόν; Πιστεύουμε ὅμως; Κι ἂν λέμε ναί,

πιστεύουμε ὅπως ἡ αἰμορροοῦσα ἢ χλιαρά, ἴσα ἴσα γιὰ νὰ λέμε ὅτι πιστεύουμε;

Ὁ Χριστός, ἦρθε στὴ γῆ γιὰ τὴ σωτηρία μας, γιὰ νὰ μᾶς πάρει μαζί του στὴ βασιλεία Του. Ἄς τὸ πιστέψουμε αὐτὸ μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, γιατί, ἂν τὸ κάνουμε, τὰ θαυμάσιά Του θὰ γεμίσουν τὴ ζωὴ μας. Ἄς τὸ πιστέψουμε, γιατί ἔτσι θὰ κερδίσουμε τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸν Παράδεισο καὶ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παρινέσεις Ἁγίων

Ἐκκλησία

«Ὁ Θεός ἐποίησεν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκληρονόμησεν»

«Μωρότατε καὶ ἀμαθέστατε καὶ ἀσεβέστατε στὰ μεγάλα. Στρέφεσαι ἐναντίον τόσο κλήρου καὶ τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, πού περιέλαβε ὅλα τὰ πέρατα μὲ τὴν ἀπλότητα τοῦ λόγου καὶ τὴν μωρία τοῦ κηρύγματος, τὸ ὁποῖο νίκησε σοφούς καὶ κατήργησε δαίμονες καὶ ξεπέρασε τὸν χρόνο, αὐτὸ πού εἶναι παλιό μαζί καὶ νέο... καὶ σέ γενικὲς γραμμὲς μὲ τὴν τελείωσι τοῦ μυστηρίου τὸ ὁποῖο ἀποταμιεύθηκε σέ ἴδιους καιρούς; Στρέφεσαι ἐναντίον τῆς μεγάλης κληρονομιάς τοῦ Χριστοῦ; τῆς μεγάλης, πού δέ θὰ πάψει νὰ ὑπάρχει, οὔτε καὶ ἂν μερικοὶ ἀγριέψουν περισσότερο ἀπὸ σένα, καὶ ἡ ὁποία θὰ βαδίση περισσότερο καὶ θὰ ἐξυψωθῇ, διότι πιστεύω στίς προρρήσεις καὶ σέ ὅσα βλέπω. Αὐτὴν τὴν ὁποία ἔκανε ὁ Θεός καὶ κληρονόμησε ὁ ἄνθρωπος, αὐτὴν πού προτύπωσε ὁ νόμος, συμπλήρωσε ἡ χάρις καὶ τὴν ἔκανε νέα ὁ Χριστός; Αὐτὴν τὴν ὁποία συνεκρότησαν οἱ Προφῆτες, συνένωσαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ κατάρτισαν οἱ Εὐαγγελιστές;»

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Κατὰ Ἰουλιανοῦ βασιλέως, Στηλιτευτικός Α', ΕΠΕ 3, 88-90.)

Πώς οι άσεβεις έκπορθούν την Ἐκκλησία

«Ὅπως ἐκεῖνοι πού ἀποφάσισαν νά κυριεύσουν ἕνα ἰσχυρό φρούριο, ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι εἶναι δύσκολο μέ ἄλλο τρόπο νά καταληφθῆ καί νά πλησιασθῆ, καταφεύγουν σέ τέχνασμα, καί ἀφοῦ παρασύρουν τόν φρούραρχο μέ χρήματα ἢ μέ δόλο, ἐξουδετερώνουν τότε καί τήν φρουρά χωρίς κανένα κόπο. Ἡ ἄν θέλεις αὐτό τό παράδειγμα, οἱ ἐχθροί τοῦ Σαμψών ἀφοῦ ἔκοψαν πρῶτα τά μαλλιά του, ὅπου βρισκόταν ἡ δύναμίς του, τότε συνέλαβαν τόν κριτή καί τοῦ ἔκαναν ὅσους ἐμπαιγμούς ἤθελαν, ἀντίθετους μέ τήν πρώτη του δύναμι. Ἔτσι κάνουν καί οἱ ἀλλόφυλοι τῆς ἐποχῆς μας ἀφοῦ ἔβγαλαν ἀπό τή μέση τή δύναμί μας καί ἐξευτέλισαν τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας, τότε πιά ἀπελάμβαναν τήν ἀσεβῆ διδασκαλία καί διαγωγή τους».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΚΑ΄, Εἰς τόν Μέγαν Ἀθανάσιον, ΕΠΕ 6,76)

Ἱερεῦς

Κατηγορίες Ἱερέων

«Ἄλλοι ἔχουν τήν εὐσέβεια ἐντελῶς κρυφή μέσα τους καί λανθάνουσα, ἄλλοι βρίσκονται κοντά στή γέννησι, καί αὐτοί εἶναι ὅσοι ἀποφεύγουν τήν ἀσέβεια καί δέ φανερώνουν τήν εὐσέβειά τους, εἴτε χρησιμοποιώντας κάποια οἰκονομία στό λόγο εἴτε καταφεύγοντας σέ αὐτό ἀπό δειλία, ἀλλά ὑγιαίνουν βέβαια στή διάνοια, ὅπως λέγεται, δέν θεραπεύουν ὅμως τόν λαό, σάν νά τούς ἀνατέθηκε ἡ προστασία τοῦ ἑαυτῶν των καί ὄχι ἄλλων, ἄλλοι πάλι δημοσιεύουν τόν θησαυρό, μή βαστάζοντας τόν πόνο τῆς εὐσέβειας καί μή νομίζοντας ὅτι σωτηρία εἶναι μόνον ἡ προσωπική τους σωτηρία, ἄν δέν ξεχειλίση τό καλό καί σέ ἄλλους (μέ τούς ὁποίους μακάρι νά ἀριθμηθῶ καί ἐγώ)».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΜΒ΄, Συντακτήριος εἰς τήν τῶν ΡΝ΄ ἐπισκόπων παρουσίαν, ΕΠΕ 2,266.8).

Δεύτερος Ααρών

«Αὐτός εἶναι κάποιος ἄλλος Ααρών ἢ Μωϋσῆς, πού ἔχει ἀξιοθῆ νά πλησιάσῃ τόν Θεό καί νά μεταδίδῃ τήν ζωή τοῦ Θεοῦ σέ ἄλλους, πού παραμένουν πιό μακριά».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Ζ΄, Εἰς Καισάριον τόν ἀδελφόν αὐτοῦ..., ΕΠΕ 6, 384).

«Ἀνεγείρει τούς κάμνοντας»

«Ἡ γλῶσσα τοῦ ἱερέως πού ἔχει μελέτημά της τόν Κύριο, σηκώνει τούς ἀρρώστους ἀπό τό κρεβάτι. Ἱεουργώντας, λοιπόν, κάνε τό καλλίτερο καί διάλυε τό πλῆθος τῶν ἀμαρτημάτων μου, ἀγγίζοντας τήν ἀναστάσιμη θυσία. Ὅμως, ὦ τοῦ Θεοῦ ἐσύ ὁ λατρευτής, μήν ἀναβάλλεις νά προσεύχεσαι καί νά πρεσβεύεις γιά χάρι μου, ὅταν μέ τό λόγο σου κατεβάζεις κάτω τόν Λόγο τέμνοντας μέ τήν ἀναίμακτη τομή τό Δεσποτικό Σῶμα καί Αἷμα, ἔχοντας ξίφος τήν φωνή καί τούς λόγους σου.

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἐπιστολή ΡΟΑ΄, Ἀμφιλοχίῳ, ΕΠΕ 7, 288).

Ἱεροσύνη

Δέν εἶναι βιοποριστικό ἐπάγγελμα

«Ἐνοιῶσα ντροπή γιά τούς ἄλλους, πού χωρίς νά εἶναι καλλίτεροι ἀπό πολλούς, ἀλλά ἐνῶ, ἀκόμη, τό χειρότερο, εἶναι πολύ χειρότεροι, μπῆκαν στήν ἱεροσύνη, ὅπως λέγεται, χωρίς νά πλύνουν τά χέρια τους, καί μέ ἀμύητες ψυχές στά ἀγιώτερα. Καί προτοῦ γίνουν ἄξιοι νά πλησιάσουν τά μυστήρια, φροντίζουν νά καταλάβουν τό ἅγιο Βῆμα καί συνθλίβονται γύρω ἀπό τήν ἁγία Τράπεζα, ὄχι ἐπειδή τάχα θεωροῦν τό ἀξίωμα τῆς ἱεροσύνης ὑπόδειγμα ἀρετῆς καί ὑπεύθυνο λειτούργημα, ἀλλά ἐπειδή τό κρίνουν ὡς βιοποριστικό ἐπάγγελμα καί ὡς ἐξουσία πού δέν ἐλέγχεται. Διότι σέ καμμία ἄλλη ἐποχή δέν ἔγιναν τόσο μεγάλα αἴσχη καί ἀμαρτήματα ἀπό

άνθρώπους πού ἀναδείχθηκαν κάποτε καί πέθαναν, ὅσα γίνονται τώρα ἀπό τούς χριστιανούς».

(Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Β΄, Ἀπολογητικός τῆς εἰς τὸν Πόντον φυγῆς..., ΕΠΕ 1,82-84).

Συναξάρι

**Ἀφιέρωμα στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου
τοῦ Ἀγαλιανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης,**

14 Ὀκτωβρίου

Τὸ οἰκογενειακὸ ἐπώνυμο τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου ἦταν Ἀγαλλιανός. Τὸ ἐπίθετο τῶν Ἀγαλλιανῶν συναντᾶται ἀπὸ τὸν 8^ο κιόλας αἰῶνα στὴν Κωνσταντινούπολη. Μακρινοὶ συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου ἤρθαν στὴ Λέσβο τὴν ἐποχὴ τῶν Γατελούζων (1355-1462), μιᾶς γενουατικῆς οἰκογένειας ἐμπόρων καὶ πειρατῶν πού ἀνέλαβαν τὴ διακυβέρνηση τοῦ νησιοῦ. Ἡ οἰκογένεια τῶν Ἀγαλλιανῶν ἐγκαταστάθηκε στὸ χωριὸ Φάραγγας κοντὰ στὸν Ἀχυρῶνα (σημερινὴ Καλλονή).

Στὴν Ἐνοριακὴ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ, στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου διετέλεσε ἐφημέριος ὁ παπποῦς τοῦ Ἁγίου, ὁ παπᾶ Ἰωάννης Ἀγαλλιανός. Ὁ γιός τοῦ παπα-Γιάννη, Μανουήλ, παντρεύτηκε παπαδοκόρη καὶ χειροτονήθηκε καὶ ὁ ἴδιος παπᾶς. Τὸ 1492 ἤρθε στὸν κόσμον τὸ πρῶτο τους παιδί, ὁ Ἰωάννης καὶ μετέπειτα Ἅγιος Ἰγνάτιος.

Ὁ μικρὸς Γιάννης διδάχθηκε τὰ πρῶτα γράμματα ἀπὸ τὸ πατέρα του παπᾶ- Μανουήλ. Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία διαφαίνεται ἡ σεμνότητα καὶ ἡ ἐργατικότητα πού θὰ τὸν χαρακτηρίσει σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ. Ὄταν ὁ Ἰωάννης μεγάλωσε, παντρεύτηκε τὴ Μαρία καὶ στὴ συνέχεια χειροτονήθηκε ἱερέας ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Μηθύμνης Ματθαῖο.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰωάννη καὶ τῆς Μαρίας μεγάλωσε, ἀφοῦ ἀπέκτησαν πολλὰ παιδιά. Ξέσπασε ὅμως ἕνας μέγας λοιμὸς

στή Λέσβο πού σκότωσε πολὺ κόσμο. Ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους πού ἔχασαν τὴ ζωὴ τους ἦταν ἡ πρεσβυτέρα Μαρία καὶ τὰ περισσότερα παιδιά τους. Σώθηκε μόνο ὁ ἴδιος καὶ ὁ γιός τους Μεθόδιος.

Μέσα στή μεγάλη του συμφορὰ καὶ τὴ θλίψη ὁ παπα-Γιάννης δὲ λύγισε. Τὸ μυαλό του δέχτηκε τὴ θεία φώτιση. Πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφαση νὰ ξαναχτίσει δύο Μοναστήρια. Τὴ σκέψη τοῦ αὐτὴ τὴ συζήτησε μὲ τὸν πατέρα του παπα-Μανουὴλ καὶ τὸν γιό του Μεθόδιο.

Ἄν ἀναλογιστοῦμε σὲ πόσο δύσκολη ἐποχὴ ζοῦσε ὁ Ἅγιος, θὰ συνειδητοποιήσουμε πόση τόλμη ἔκρυβε αὐτὴ ἡ ἐπιλογή. Ἐξῆντα χρόνια ἀπὸ τὴν ἄλωση τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανούς, οἱ σκλαβωμένοι ραγιαῖδες ταλανίζονταν μέρα καὶ νύχτα ἀπὸ τὸν βάρβαρο καὶ ἄρπαγα δυνάστη. Ἀρπαγὴ, ἀτίμωση καὶ θάνατος ἦταν οἱ λέξεις πού χαρακτήριζαν τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Κι ὅμως! Σὲ αὐτὴ τὴν ἄγρια καὶ ἀσταθῆ ἐποχὴ ὁ παπα-Γιάννης ζήτησε καὶ ἔλαβε γραπτὴ ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἱεροδικαστὴ Μυτιλήνης προκειμένου νὰ ἐπισκευάσει τὰ κτίσματα τῶν δύο ἐρειπωμένων ναῶν Ταξιαρχῶν Λειμῶνος καὶ Παναγίας Μυρσινιώτισσας. Ἔκανε τὸν Σταυρό του καὶ ξεκίνησε τὸ μεγάλο ἔργο πού ἔμελλε νὰ ἀποτελέσει παρακαταθήκη καὶ κληρονομιά γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς μετέπειτα ἐλεύθερους Ἕλληνες.

Λαμβάνοντας αὐτὴ τὴν ἀπόφαση ἐρχόταν μέσα στὸ φωτισμένο μυαλό του οἱ στίχοι τοῦ Γεωργίου Σχολάριου πού ἔλεγαν:

Ἴδου τὰ πάντα κυκεῶν. Ἐξ ἀνδρῶν κακομηχάνων ὦφθη πάτερ.

Ἀλλὰ πέμπε γαλήνην ἀπὸ Θεοῦ σταθεράν.

Καὶ δίδου τὰ πάτρια δόγματα μένειν εἰς αἰῶνας ὡς ΑΛΗΘΗ καὶ μόνα!

Τὸ 1523, ἀφοῦ πῆρε τὴ γραπτὴ ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἱεροδικαστὴ Μυτιλήνης, ἐπισκεύασε τὴ σκεπὴ τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας Μυρσινιώτισσας. Ἐπειτα, πάνω στὰ παλιὰ θεμέλια τῆς ἐρειπωμένης Μονῆς ἀνήγειρε καινούργια κελιά. Τὸ Μοναστήρι ξαναχτιζόταν! Τὸ ὄνειρό του γινόταν πραγματικότητα. Τὸ

γεγονός άρχισε να διαδίδεται στόμα με στόμα. Στο Μοναστήρι ήρθαν και πάλι Μοναχές από τη Λέσβο αλλά και από άλλα μέρη. Πρώτη Καθηγουμένη της γυναικείας Μονής έγινε η Μακαρία. Αυτή η ανασύσταση της Μονής έδωσε μεγάλη χαρά και έλπίδα στους σκλαβωμένους ραγιαδες.

Σε μια εποχή (16ος αιώ.) κατά την οποία οι Όθωμανοί ήταν τόσο άγριοι όσο ποτέ και η Μωαμεθανική πίστη τους «διέταζε» να άπλωθούν παντού, να άρπάξουν, να έξιπλαμίσουν δια της βίας και να σπείρουν τον όλεθρο και την καταστροφή στους «άπίστους», το μοναστήρι προσέφερε προστασία και ασφάλεια στους πιστούς. Πολλές οικογένειες έφεραν τα κορίτσια τους στη Μονή για να γίνουν καλόγριες και να γλιτώσουν από τις μιανές όρέξεις των Τούρκων Αγάδων, να γλιτώσουν την άτίμωση και τον έξιπλαμισμό. Την Ηγουμένη Μακαρία τη διαδέχτηκαν οι Μοναχές Άθανασία και Δομετιανή. Κατόπιν: Η Μάρθα, η Ευγενία και η Μακαρία από την Πόλη.

Ο ίδιος, ως κτίτωρ, αποφάσισε να γίνει και όδηγός της γυναικείας τούτης αδελφότητας. Έκάρη μοναχός παίρνοντας το όνομα Ίγνάτιος. Το 1526 ο Ίγνάτιος αφιέρωσε κτήματα με δέντρα και ζώα, καθώς και βιβλία στη Μονή. Το γυναικείο Μοναστήρι της Παναγίας Μυρσινιώτισσας απέκτησε μεγάλη φήμη στη βόρεια Λέσβο. Αρχικά έρχονταν και νέα παλικάρια για να μάθουν γράμματα, άφοϋ σχολεία δέν ύπήρχαν τα δύσκολα εκείνα χρόνια της σκλαβιάς. Το μοναστήρι προσέφερε, δηλαδή, και τη δυνατότητα σε όρισμένους νέους να μάθουν γράμματα. Πολλοί νέοι έγιναν καλόγεροι.

Για τους άνδρες Μοναχούς ο Άγιος Ίγνάτιος ίδρυσε Μονή στο πατρικό του κτήμα στον Λειμώνα πάνω στα έρείπια παλαιάς Σταυροπηγιακής Μονής προς τιμήν των Ταξιαρχών, η όποια προϋπήρχε από τη Βυζαντινή εποχή (12ο αιώ.).

Στη Μονή Λειμώνας πρώτος Μοναχός έγινε ο πατέρας του Άγίου, ο παπα-Μανουήλ και έλαβε το όνομα Ματθαίος. Άκολούθησε ο γιός του Άγίου Ίγνατίου, ο Μεθόδιος, ενώ προσήλθαν και πολλοί Ίερομόναχοι όπως: Γερμανός, Μακάριος, Ήσαΐας, Ίωαννίκιος, Νεόφυτος, Μελέτιος, Άθανάσιος, Μαθίας, Δωρόθεος, Μαλαχίας.

Οί τουρκοί άξιωματούχοι παρενοχλοῦσαν συνεχῶς τὶς δύο Μονές. Πολλοὶ τουρκοὶ μπέηδες ἀπὸ τὰ γύρω χωριά ἀπαιτοῦσαν μερίδια ἀπὸ τὰ Μοναστηριακὰ κτήματα. Τότε, ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ἀφοῦ μεταβίβασε ὅλα τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα του στὶς δύο Μονές, πῆρε τὴν πρωτοβουλία καὶ ταξίδεψε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐπισκέφτηκε τὸν Πατριάρχη Ἱερεμία Α΄, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζήτησε καὶ ἔλαβε Πατριαρχικὰ Συγγιλιώδη Γράμματα καὶ αὐτοκρατορικὸ φερμάνι γιὰ τὴ σύσταση καὶ διακυβέρνηση τῶν δύο Μοναστηριῶν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κατοχύρωσε τὶς δύο Μονές ἀπὸ τὶς ἀδηφάγες ὀρέξεις τῶν μπέηδων, ἀγάδων καὶ ἄλλων Τούρκων ἀξιωματούχων. Ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὶς ὅποιες «ἐπεμβάσεις» τοῦ Μητροπολίτη Μηθύμνης.

Ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα, ἴδρυσε Σχολὴ Ἀντιγραφῶν καὶ Καλλιγράφων, γιὰ νὰ διασώσει τὰ γραπτὰ ἐκκλησιαστικὰ κείμενα. Χάρη στὶς προσπάθειές του πολλὰ ἀντίγραφα ἀπὸ θαυμάσια κείμενα διεσώθησαν καὶ κοσμοῦν σήμερα τὴ μεγάλη βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς Λειμῶνος. Μᾶς θυμίζουν τὴν Πίστη του στὸν Θεό, τὸ ἀκούραστο καὶ ἀνήσυχο πνεῦμα του, τὴν τόλμη ποὺ ἐπέδειξε σὲ μιὰ δύσκολη συγκυρία προκειμένου νὰ βοηθήσει τοὺς πιστούς.

Γιὰ ὅλα αὐτά, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του, τὸ 1531 ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἔγινε Μητροπολίτης Μηθύμνης.

Καὶ στὸ νέο του πόστο ὁ Ἰγνάτιος ἀναδείχτηκε ἄριστος ποιμένας καὶ ἔτσι, ἀφοῦ ποίμανε θεάρεστα τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, ἀπεβίωσε εἰρηνικὰ τὸ ἔτος 1566. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στὶς 14 Ὀκτωβρίου.

Λίγα λόγια γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου:

Ἡ πρώτη εἰκόνα ποὺ σᾶς παρουσιάζουμε, ἀποτελεῖ τὴν παλαιότερη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου. Φιλοτεχνήθηκε πιθανὸν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν καταγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἀλλὰ μόνο ἡ ἐπιγραφή «ὁ κτύτωρ». Τὸ χαρακτηριστικὸ μάλιστα τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ὅτι, ἐνῶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος εἶναι καὶ κτήτωρ (= ἰδιοκτήτης) καὶ κτίτωρ (= ἰδρυτὴς) τῆς Μονῆς, ὁ ἀγιογράφος τὸν ὀνομάζει «Κτύτορα» (μὲ ὕψιλον), μὴ μπορῶντας ἴσως νὰ δώσει ἀπάντηση στὸ

δίλημμα ἂν θὰ ἐπιγράψει τὴν εἰκόνα ὡς «ὁ κτήτωρ» ἢ «ὁ κτίτωρ».

Ἡ δευτέρα εἰκόνα εἶναι λιθογραφία τοῦ 1858, στὴν ὁποία εἰκονίζεται ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος. Ἡ λιθογραφία φέρει τὸν τίτλο «Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος Ἐπίσκοπος Μεθύμνης». Στὸ κάτω μέρος τῆς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: «Ὁ ἱερὸς τῶν μοναστῶν χορὸς τῶν Λειμωναίων, τοῦ Ἰγνατίου μάκαρος κλέους τῶν Μηθυμναίων προσφέρει τοῖς προσκυνηταῖς θαυματουργὸν εἰκόνα, βρίθουσαν χάριν δαυελὴ καὶ θεῖαν λαμπηδόνα».

Ἀπολυτίκιον.

ᾠχὸς α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν ποιμενάρχην Μηθύμνης Ἰγνάτιον ἄσμασι, τὸν μετὰ πάντων ἁγίων δοξασθέντα ἐν θαύμασιν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως οἱ πιστοί, συμφώνως ἐν τῇ τούτου ἑορτῇ, καὶ ὡς πλεῖστα κατιδόντες ὑπ' αὐτοῦ, θεραπευθέντα πάθη ἐκβοήσωμεν. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πᾶσιν Ἰάματα.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

**Εάν θέλετε να λαμβάνετε δωρεάν στο e-mail σας το ηλεκτρονικό περιοδικό
«Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε να στείλετε στην διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τα στοιχεία σας.**

Όνομα, Επώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Γεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Υπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

